

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte - Constantin Alerguș,

judecătorii - Iurie Diaconu, Ion Guzun,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Gîscă Valeriu în numele inculpatului Prisacari Andrei, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Criuleni din 23 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2017, în cauza penală în privința lui

Prisacari Andrei

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 24.12.2014-23.12.2015;

instanța de apel: 22.01.2016-29.02.2016,

13.10.2016-28.02.2017;

instanța de recurs: 16.05.2016-13.09.2016,

11.05.2017-05.07.2017

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 23 decembrie 2015, Prisacari A. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, la 5 ani închisoare, fără amendă, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani, conform art. 90 Cod penal

Prin aceeași sentință au fost condamnați Prisacari I. și Bețivu V., în privința cărora nu au fost declarate recursuri.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, la 14.08.2014, în jurul orei 14⁰⁰, Prisacari A. împreună și după o înțelegere prealabilă cu Prisacari I. și Bețivu V., aflându-se pe traseul Criuleni - Chișinău, în apropierea s. Cruglic, r-nul Criuleni, având scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, în timp ce Cucu A. se deplasa spre automobilul tatălui său, Cucu M, pentru a restitui diferența de bani achitată de către Prisacari I. pentru procurarea de la ei a unui pepene verde și unui pepene galben, în mod deschis au sustras din grămada de pepeni ce aparținea lui Cucu M., trei pepeni verzi cu greutatea totală de 14,7 kg, la prețul de 5 lei pentru 1 kg, în sumă de 73,5 lei și un pepene galben cu greutatea de 5 kg, la prețul de 8 lei pentru 1 kg, în sumă de 40 lei, apoi

încărcând pepenii în automobilul de marca/model "Ford Focus" cu n/î C KK 415, la volanul căruia se afla Prisacari A., au părăsit locul infracțiunii, iar la cerințele lui Cucu M. de a stopa și de a restitui pepenii, inculpații nu au reacționat, deplasându-se spre or. Chișinău, astfel cauzându-i părții vătămate o daună materială în sumă totală de 113,5 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocat în numele inculpaților Prisacari A., care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului, din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

În motivarea cererii, apelantul a invocat următoarele argumente:

- atât în cadrul urmăririi penale, cât și la etapa dezbaterilor judiciare la judecarea cauzei în primă instanță, inculpații Prisacari A. Prisacari I. au declarat că nu au știut despre faptul că Bețivu V. a sustras trei pepeni verzi, și au aflat despre aceasta numai după ce au plecat de la locul incidentului, fapt confirmat de către Bețivu V., care în cadrul dezbaterilor judiciare a declarat că a sustras din grămadă 3 pepeni, pe care i-a pus pe podea, din spatele banchetei pe care ședea Prisacari I., acoperindu-i cu o haină, fiind sigur că nu-l vede nimeni; Bețivu V. a afirmat că Prisacari A. și Prisacari I. nu au văzut acest moment, deoarece Prisacari I. stătea cu spatele la el, iar Prisacari A. era de cealaltă parte a automobilului și vroia să urce;

- instanța a dat o apreciere eronată probelor, declarațiile inculpatului Bețivu V., ale părții vătămate Cucu M. și ale martorului minor Cucu A. combat învinuirea adusă inculpaților Prisacari A. și Prisacari I., deoarece aceștia au declarat că soții Prisacari nu au văzut momentul comiterii jafului de către Bețivu V.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 februarie 2016, pronunțată integral la 11 aprilie 2016, a fost admis parțial apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, conform căreia Prisacari A. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 5 ani închisoare, fără amendă, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an, conform art. 90 Cod penal.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că versiunea susținută de inculpații Prisacari A. și Prisacari I., precum că nu au știut despre faptul că Bețivu V. a sustras trei pepeni verzi și au aflat despre aceasta numai după ce au plecat de la locul incidentului, urmează a fi apreciată critic, or, inculpații au încercat să prezinte o stare de fapt ireală și neplauzibilă, care să le atenueze răspunderea penală, iar vinovăția acestora se confirmă prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, care au fost puse la baza condamnării, și anume prin: declarațiile părții vătămate Cucu M. și ale martorului minor Cucu

A.; plângerea părții vătămate Cucu M. din 14.08.2014 (f.d. 7); procesele-verbale de cercetare la fața locului din 14.08.2014, cu tabelul fotografic (f.d. 8-11, 17-19); - procesul - verbal de ridicare din 24.09.2014, cu tabel fotografic (f.d. 66-68).

Cu referire la încadrarea juridică a acțiunilor inculpaților, instanța de apel a constatat că instanța de fond și-a motivat concluzia privind prezența în acțiunile inculpaților a semnelor calificative - cauzarea de daune în proporții considerabile - doar reieșind din cele declarate de către partea vătămată Cucu M., precum că prejudiciul cauzat lui este unul considerabil.

Astfel, instanța de apel a reținut că în cursul judecării cauzei nu au fost constatate careva date (în afară de declarațiile părții vătămate), ce să elucideze criteriile cuprinse în conținutul art. 126 Cod penal. Nu au fost prezentate date privind atât veniturile atât a părții vătămate, cât și a altor membri ai familiei sale, nu au fost prezentate date privind starea materială a părții vătămate, din care ar rezulta că bunurile sustrase au influențat esențial starea materială a acesteia.

Sub aspectul celor invocate, instanța de apel a conchis de a exclude din învinuirea înaintată inculpaților semnul calificativ - cauzarea de daune în proporții considerabile.

Cu privire la criticile invocate de apelant referitor la aprecierea probelor de către prima instanță, instanța de apel a reținut că acestea nu sunt întemeiate, deoarece declarațiile inculpaților Prisacari A. și Prisacari I. nu sunt susținute de alte probe. Solicitarea de achitare a inculpaților reieșind din declarațiile inculpatului Bețivu V. nu putea fi acceptată, deoarece nici declarațiile acestuia nu și-au găsit confirmare, formulând o versiune invocată în scop de apărare, chiar dacă în cadrul urmăririi penale inculpatul Bețivu V. și-a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate.

Totodată, instanța de apel a reținut că intenția inculpaților de a sustrage bunurile părții vătămate rezulta și din comportamentul post-infracțional, deoarece din declarațiile inculpaților s-a constatat cu certitudine că aceștia au văzut cum partea vătămată Cucu M. alerge spre automobilul în care se aflau, strigând cu cerința de a întoarce pepenii sustrași, însă aceștia nu au reacționat, nu au rămas pe loc pentru a restitui bunurile, ci au urcat în automobil și au plecat de la punctul de comercializare, fiind semnificativ și faptul că pepenii sustrași nu au fost restituiți părții vătămate nici atunci când inculpații au văzut că sunt urmași de automobilul părții vătămate, care le semnaliza să stopeze.

La individualizarea pedepsei inculpatului, instanța de apel a menționat că va acorda deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, luând în considerație gradul pericolului social al infracțiunii comise, că infracțiunea imputată inculpatului face parte din categoria celor grave, fiind comisă din intenție, de personalitatea inculpatului, care nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog, de circumstanțele atenuante în privința lui Prisacari A. -

lipsa antecedentelor penale, caracteristica pozitivă la locul de trai, prezența la întreținere a unui copil minor și de lipsa circumstanțelor agravante în privința inculpatului.

În urma celor constatate, instanța de apel a conchis de a stabili inculpatului pedeapsa privativă de închisoare în quantum minim al sancțiunii prevăzute de norma legii penale, fiind justificată neaplicarea în privința inculpatului a pedepsei complementare sub formă de amendă.

Referitor la executarea pedepsei, instanța de apel a concluzionat că aceasta urmează a fi suspendată condiționat, considerând că astfel funcția de reeducare a pedepsei penale va fi realizată, inculpatul putând fi redat societății, fără riscul că ar săvârși alte infracțiuni și fără executarea efectivă a pedepsei, prin stimularea eforturilor de autoeducare a inculpatului, dovedită prin buna conduită în cadrul termenului de probă.

6. Hotărârile judecătorești au fost atacate cu recurs ordinar de către avocatul Gîscă V. în numele inculpatului Prisacari A., care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Prisacari A. să fie achitat, deoarece acțiunile lui sunt lipsite de importanță, nu prezintă gradul prejudiciabil al unei infracțiuni și inculpatul nu le-a comis.

În motivarea cererii depuse recurentul a invocat următoarele argumente:

- atât instanța de fond, cât și instanța de apel au dat o apreciere eronată probelor, declarațiile inculpatului Bețivu V., ale părții vătămate Cucu M. și ale martorului minor Cucu A. combat învinuirea adusă inculpatului Prisacari A., deoarece aceștia au declarat că soții Prisacari nu au văzut momentul comiterii jafului de către Bețivu V.;

- instanța de judecată nu a constatat și nu a stabilit câți pepeni verzi/galbeni au fost sustrași de Bețivu V., deoarece în plângerea părții vătămate sunt indicați 6 pepeni verzi și 2 pepeni galbeni (f.d. 8-11), iar în procesul-verbal de cercetare la fața locului din 14.08.2014 sunt indicați 3 pepeni verzi (f.d. 17-19);

- partea vătămată a declarat că nu are careva pretenții materiale față de inculpat;

- instanța de judecată nu a luat în considerație că inculpatul Prisacari A. este tânăr, se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale, are la întreținere un copil minor, nu are alte surse de existență decât ajutorul părinților, este student la instituții superioare de învățământ;

- conform art. 14 alin. (2) Cod penal, nu constituie infracțiune acțiunea sau inacțiunea care, deși formal, conține semnele unei fapte prevăzute de prezentul cod, dar fiind lipsită de importanță, nu prezintă gradul prejudiciabil al unei infracțiuni.

7. Prin decizia Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din

13 septembrie 2016, recursul declarat a fost admis, fiind dispusă casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 februarie 2016, în privința lui Prisacari A. și dispus rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. Colegiul penal lărgit a considerat că, în privința inculpatului Prisacari A., de către instanța de apel, a fost constatată săvârșirea aceluiași acțiuni de jaf, în aceeași calitate de coautor, prin aceeași înțelegere prealabilă cu alți inculpați și cu același scop de sustragere a bunurilor altei persoane. Această situație, luând în considerare erorile comise de către instanța de apel, a determinat Colegiul penal să admită recursul ordinar declarat, cu casarea parțială a deciziei instanței de apel, în privința lui Prisacari A. și a lui Prisacari I. și cu dispunerea rejudecării cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Colegiul penal lărgit a reiterat că, probarea intenției de săvârșire a infracțiunii de jaf, a scopului de sustragere și a acțiunilor propriu-zise ale fiecărui inculpat în particular, în cadrul săvârșirii infracțiunii de către mai multe persoane, este de o importanță primordială, deoarece aceste aspecte constituie semne integrante ale laturii obiective și subiective, în calitate de elemente ale componenței de infracțiune.

Totodată, Colegiul penal lărgit a constatat că, criticile invocate de recurent, privind aprecierea eronată a probelor care au fondat soluția de condamnare a inculpatului Prisacari A., au fost formulate și în cererea de apel, motive asupra cărora instanța de apel, după cum s-a indicat în prezenta decizie, a omis să se expună în mod convingător.

Din considerentele date, Colegiul penal a conchis că, decizia instanței de apel, în privința inculpatului Prisacari A., nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, totodată lipsind pronunțarea, de către instanța de apel, asupra tuturor motivelor invocate în apel, ceea ce constituie temeieri pentru recurs, conform art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și reprezintă erori de ordin procedural, pasibile de a fi corectate doar de către instanța de apel.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmând să țină cont de cele expuse decizia adoptată de către instanța de recurs, să se expună asupra tuturor motivelor invocate în apel și inclusiv să țină cont de cele invocate în recurs, să identifice și să expună conținutul acelor probe, ce urmează a fi apreciate în deplină conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, care demonstrează sau infirmă acțiunile și contribuția, în parte, a fiecărui inculpat la săvârșirea infracțiunii incriminate și să adopte o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 414 și 419 Cod de procedură penală.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie

2017, apelul declarat a fost admis, fiind dispusă casarea parțială a sentinței atacată în partea condamnării inculpatului Prisacari A. și pronunțat o nouă hotărâre potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță conform căreia, Prisacari A. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani închisoare fără aplicarea amenzii, iar în temeiul art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea stabilite, pe o perioadă de probațiune de 1 an.

10. Instanța de apel analizând obiectiv cumulul de probe anexate la materialele cauzei prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, a constatat cu certitudine că, acțiunile inculpatului Prisacari A. au fost eronat încadrate juridic de către acuzatorul de stat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, iar ulterior, greșit menținută acuzarea de către prima instanță condamându-l pe inculpat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, deoarece, instanța de apel a considerat dovedită vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, după semnele calificative: *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de două sau mai multe persoane*; cu excluderea calificativului cauzarea de daune în proporții considerabile. Ținând cont de faptul că la materialele cauzei nu au fost prezentate acte ce ar confirma cauzarea unui prejudiciu considerabil, iar poziția instanței de fond fiind bazată în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate.

Verificând argumentele invocate în apelul depus de către apărător cu referire la nevinovăția inculpatului, instanța de apel, a ajuns la concluzia că, acestea sunt nefondate fiind combătute de probele anexate și circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și verificate în cadrul procedurii de examinare a apelului.

Instanța de apel a respins solicitarea apărării privind achitarea inculpatului Prisacari A., din motiv că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii incriminate, or, la materialele cauzei penale au fost administrate probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii de jaf.

Instanța de apel a apreciat critic argumentele din apelul apărătorului precum că, inculpatul nu a văzut momentul sustragerii pepenilor, astfel în acțiunile sale nu se întrunesc elementele infracțiunii incriminate, or, intenția inculpatului Prisacari A. în săvârșirea infracțiunii imputate se demonstrează prin comportamentul inculpatului în urma săvârșirii infracțiunii. Potrivit declarațiilor inculpaților se constată cu certitudine că aceștia au văzut cum partea vătămată alergera spre automobilul în care se aflau, solicitând să-i fie restituiți pepenii sustrași, însă aceștia nu au reacționat, nu au rămas pe loc pentru a restitui bunurile, ci dimpotrivă au urcat în automobil și au plecat de la punctul de

comercializare a pepenilor verzi și pepenilor galbeni.

Mai mult, potrivit materialelor cauzei și declarațiilor participanților la proces, se atestă faptul că, pepenii sustrași nu au fost restituiți părții vătămate, nici când au văzut că sunt urmași de automobilul părții vătămate, care le semnaliza să stopeze.

În acest sens, nu poate fi pusă la îndoială intenția directă a inculpatului de a comite jaful, luând în considerare că inculpatul a declarat că a stopat automobilul, pentru a discuta cu persoana ce îi urmărea, înțelegând că aceasta este tatăl băiatului ce comercializa pepeni, iar la acel moment nu i-a restituit pepenii, astfel a dorit și a admis survenirea urmărilor prejudiciabile ce au avut loc în urma sustragerii în mod deschis a bunurilor lui Cucu M.

La încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Prisacari A., instanța de apel a ținut cont de constatările expuse în decizia Curții Supreme de Justiție din 15.06.2016, prin care a fost menținută condamnarea lui Bețivu V. în baza deciziei Curții de Apel Chișinău din 29.02.2016 pe art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, prin ce se confirmă comiterea infracțiunii de două persoane, fără cauzarea unor daune în proporții considerabile.

Reieșind din aceste considerente, instanța de apel a considerat dovedită fără echivoc vinovăția inculpatului Prisacari A. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal.

La determinarea categoriei și măsurii de pedeapsă inculpatului, instanța de apel a ținut cont de circumstanțele reale și personale, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatului și circumstanțele cauzei.

Instanța de apel, la aprecierea categoriei și măsurii de pedeapsă, în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75, 76 și 77 Codul penal, a ținut cont de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunii, de persoana inculpatului Prisacari A., de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului.

Astfel, la stabilirea și individualizarea pedepsei în temeiul art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a reținut prezența circumstanțelor atenuante: săvârșirea pentru prima dată a infracțiunii, caracteristica pozitivă la locul de trai, aflarea unui copil minor la întreținere, iar circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Ținând cont de circumstanțele comiterii faptei, de gravitatea infracțiunii comise care este una gravă, de personalitatea inculpatului, de comportamentul acestuia în timpul și după comiterea infracțiunii, de scopul pedepsei penale, de influența pedepsei penale asupra corectării inculpatului, instanța de apel a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără privarea inculpatului de libertate, stabilindu-i pedeapsa penală sub formă de închisoare

cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe o perioadă de probațiune.

11. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recurs ordinar avocatul Gîscă V. în numele inculpatului Prisacari A., care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2017 și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie liberat de răspunderea penală, deoarece acțiunile acestuia sunt lipsite de importanță și nu prezintă gradul prejudiciabil al unei infracțiuni, nefiind comise de dânsul.

În motivarea recursului ordinar, autorul invocă argumente similare cu cele indicate anterior în apel și descrise la *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, instanțele inferioare au dat o apreciere greșită probelor acumulate în dezbaterile judiciare, așa cum declarațiile condamnatului Bețivu V. părților vătămate Cucu M. și Cucu A. combat cele puse la baza învinuirii și condamnării soților Prisacari.

Atât condamnatul Bețivu V. cât și partea vătămată au declarat că soții Prisacari nu au văzut momentul comiterii jafului de către Bețivu V., dar instanța concluzionează că, aceste afirmații se combat cu totalitatea de probe cercetate.

Condamnatul Bețivu V. a declarat în instanță că, "soții Prisacari nu au văzut acest moment (sustragerea) așa cum Inga stătea cu spatele la el, i-ar Andrei era de cealaltă parte a automobilului și vroia să urce".

Conform art. 14 alin. (2) Cod penal, nu constituie infracțiune acțiunea sau inacțiunea care, deși formal conține semnele unei fapte prevăzute de prezentul cod, dar, fiind lipsită de importanță, nu prezintă gradul prejudiciabil al unei infracțiuni.

Este de neconceput poziția instanței de apel, care a achitat-o pe Prisacari I., pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de aceasta, i-ar pe Prisacari A. la condamnat, astfel, ultimul a fost toată vremea în momentul producerii jafului alături de soție și, nu a cunoscut despre intențiile și acțiunile lui Bețivu V.

11.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, deoarece în speță nu se constată prezența a careva erori de drept, ce ar servi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

12. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Precum a fost menționat supra, recurentul invocă drept temei pentru casarea deciziei instanței de apel pct. 6) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul declarat, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată în *pct. 9. al prezentei decizii.*

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la casarea parțială a sentinței și pronunțării unei noi hotărâri în privința lui Prisacari A., expunându-se argumentat din motivul cărei erori de drept urmează a fi casată soluția primei instanțe în partea condamnării acestuia.

Verificând astfel procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și lecturând textul deciziei, rezultă că instanța ierarhic inferioară a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, și-a motivat soluția adoptată punând la baza acesteia probele administrate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel, fapt care se confirmă prin procesul-verbal al ședințelor de judecată. Ținând cont de cele menționate Colegiul penal conchide că conținutul deciziei corespunde prevederilor legale sus menționate, fiind oferite răspunsuri la toate motivele invocate în apel.

Sub acest aspect, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate.

Potrivit conținutului recursului declarat, recurentul critică modalitatea de apreciere a probelor, astfel, în acest sens Colegiul penal reține că, instanța de apel a verificat și apreciat probele în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală și conducându-se de prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, a ținut cont de indicațiile date de către instanța de recurs prin decizia din 13 septembrie 2016 (*expuse în pct. 8 al prezentei decizii*) și a stabilit toate aspectele de fapt și de drept, astfel just ajungând la concluzia privind condamnarea lui Prisacari A. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane,*

săvârșit de două sau mai multe persoane; cu excluderea calificativului "cauzarea de daune în proporții considerabile".

Prin urmare, Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către avocat și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Revenind în continuare la conținutul recursului declarat, Colegiul penal reține că, autorul acestuia consideră că instanța de apel, a tras o concluzie greșită în ce privește condamnarea inculpatului Prisacari A. în baza art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, menționând în acest sens că, acțiunile acestuia sunt lipsite de importanță și nu prezintă gradul prejudiciabil al unei infracțiuni, nefiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

La acest capitol, Colegiul menționează că, sub aspectul situației de "neîntrunire a elementelor infracțiunii", se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul constată că instanța de apel, conform prevederilor art. 314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată, martorii, a cercetat materialele cauzei și apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, referitoare la existența elementelor constitutive ale infracțiunii, a fost dovedită.

Astfel, argumentele invocate de recurent referitor la nevinovăția inculpatului Prisacari A. în săvârșirea infracțiunii de *jaf*, sunt neîntemeiate și se resping, deoarece atât instanța de fond, cât și instanța de apel au motivat condamnarea inculpatului prin faptul, că învinuirea a prezentat suficiente probe care cu certitudine dovedesc vinovăția acestuia de comiterea infracțiunii imputate.

Prin urmare, instanța de recurs va respinge ca fiind neîntemeiat argumentul părții apărării cu referire la faptul că, Prisacari A. nu ar fi văzut momentul sustragerii pepenilor, or, intenția inculpatului s-a demonstrat prin însăși comportamentul acestuia, deoarece cu certitudine s-a stabilit că, Prisacari A. a văzut cum partea vătămată Cucu M. alerga spre automobilul în care se afla, solicitând să-i fie restituiți pepenii sustrași, însă acesta nu a reacționat, nu a

rămas pe loc pentru a restitui bunurile, ci dimpotrivă, a urcat împreună cu Bețivu V. și Prisacari I. în automobil și au plecat de la punctul de comercializare a pepenilor.

Mai mult, potrivit materialelor cauzei și declarațiilor participanților la proces, se atestă faptul că, pepenii sustrași nu au fost restituiți părții vătămate Cucu M., nici când inculpații au văzut că sunt urmați de automobilul părții vătămate, care le semnaliza să stopeze.

În acest sens, nu poate fi pusă la îndoială *intenția directă* a inculpatului de a comite *jaful*, luând în considerare că Prisacari A. a declarat că a stopat automobilul, pentru a discuta cu persoana ce îi urmărea, înțelegând că aceasta este tatăl băiatului ce comercializa pepeni, iar la acel moment nu i-a restituit pepenii, astfel, a dorit și a admis survenirea urmărilor prejudiciabile ce au avut loc în urma sustragerii în mod deschis a bunurilor lui Cucu M.

Prin urmare, argumentele apărării, precum că Prisacari A. nu ar fi săvârșit infracțiunea imputată, contravin materialelor cauzei, deoarece, instanța de fond, ulterior cea de apel casând parțial sentința, corect a menționat că vinovăția inculpatului se dovedește prin probele anexate la materialele cauzei și care sunt în contradicție cu cele relatate de inculpat în apărarea sa.

Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului părții apărării în sensul declarat, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile avocatului, precum că instanța de apel incorect a apreciat probele cauzei punându-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sunt administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanța inferioară conform legislației în vigoare. Mai mult că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de instanța de apel.

Prin urmare, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitoare la prezența în acțiunile inculpatului Prisacari A. a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, faptele acestuia corect fiind *încadrate* conform prevederilor art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal. Prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează *latura obiectivă* a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează *latura subiectivă* ale acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele prezentate de către partea acuzării, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor instanțelor de fond.

Instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare clară și argumentată expusă în *pct. 10. al prezentei decizii*, soluție, care

este susținută și de instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune (*cauza CtEDO, Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*), din care considerent se dispune inadmisibilitatea recursului declarat.

13. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Gîscă Valeriu în numele inculpatului Prisacari Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2017, în cauza penală în privința lui *Prisacari Andrei*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 14 iulie 2017.

Președinte

Constantin Alerguș

Judecătorii

Iurie Diaconu

Ion Guzun